

Dans til å bli kvalm av

Aftenposten.no - Kultur—Fredag 10. februar 2017 kl 13:14

Av:

I Jerada skjer det meste i sirkler, enten ved at danserne snurrer rundt sin egen akse, eller løper rundt i sirkel. FOTO: Arash Nejad / DNOB.

Den timelange forestillingen består i stor grad av snurring..

Utteksling av klær blir klimakset i forestillingen, med musikken på sitt mest intense, og høy fart på scenen..

ANMELDELSE: Carte Blanches nye forestilling Jerada er svimlende og ubehagelig, og heller mot det forutsigbart politisk korrekte.

Det har ikke vært stille rundt Norges nasjonale kompani for samtidsdans, Carte Blanche de siste årene.

Kunstnerisk leder Hooman Sharifi har programmert svært eksperimentelle forestillinger som langt på vei er over i performancekunsten. Over halvparten av danserne i gruppen sluttet eller tok permisjon i fjor sommer. Mangelen på en fast scene for kompaniet har satt fyr på kulturhusdebatten i Bergen.

Nå er stillingen som kunstnerisk leder utlyst – det er ennå uklart om Sharifi kommer til å fortsette i et nytt åremål.

I mangel av egen scene har Carte Blanche nå lagt ut på norgesturné med den kliss nye forestillingen Jerada, koreografert av marokkanske Bouchra Ouizguen.

Den norske Opera & Ballett, Scene 2 9. februar 2017 Medvirkende: Carte Blanche Koreografi: Bouchra Ouizguen Lysdesign: Eric Wurtz Lyddesign: Bouchra Ouizguen Musikk: Dakka Marrachkia Baba's Band Samproduksjon mellom Carte Blanche og Compagnie O Spilles også: 10., 11. og 12. februar i Operaen, 15. februar i Hamar Kulturhus, 21.– 25. og 28. februar og 1. og 2. mars på Studio Bergen 11. mars – Arendal Kulturhus 14. mars – Stavanger Konserthus 18. mars – Teatret Vårt, Molde

Forestillingen er en selsom opplevelse, vond, svimlende og tidvis fysisk ubehagelig. Gjennom et spill mellom kontakt og avsondring, påkledning og identitet treffer den likevel en slags nerve som føles relevant i en verden der kulturell isolasjonisme er på beinhard fremmars.

Snurring til det ugjenkjennelige

Store deler av forestillingen består av at én eller flere dansere snurrer rundt på scenen. Ikke i ballettaktige piruetter, men med armene ut til siden, i eget tempo, som en femåring som snurrer rundt på stuegulvet i ren bevegelsesglede.

Men gleden går fort over. Til monoton musikk av ujevn mannsang og rufsete trommer med oljefataktig lyd over høyttalerne, kommer vi fort inn i en meditativ tilstand der endring i lyd og bevegelse foregår på mikronivå. Den svarte, ubehandlede scenen har et fengselspreg, og ønsket om å bryte ut – både av den evinnelige snurringen og den halvsjumle musikken blir påtrengende og svimmelsyken melder seg.

Etter en langsom start tar tempoet seg opp, flere dansere kommer inn og snurrer ut og inn i hverandre. Noen går over til å løpe i sirkler, og etter hvert begynner danserne å utveksle klær – treningstøy, regnjakker, hodesjal. Idéen virker abstrakt, men kommer likevel tydelig frem: hvordan er vi alene, hvordan er vi sammen, hva tar vi på oss for å skille oss ut eller vise at vi er sammen i «denne virvelvinden uten begynnelse eller slutt», som det står i programmet. Snurringen blir på en måte både kommunikasjons form og kommunikasjons hinder for danserne – et fint og gjenkjennelig bilde.

Svært politisk korrekt

Samtidig etterlater det hele en litt emmen smak av politisk korrekthet.

Carte Blanche vil åpenbart dyrke verdensborgeren og har et uttalt mål om å jobbe med temaer som identitet, nasjonalitet, minoritet og fellesskap. Og Jerada gjør absolutt det.

Det medfølgende programmet er dessuten smekkefullt av tekster av skribenter og kunstnere med bakgrunn fra i hovedsak Midtøsten og Afrika. Enkeltvis er det mange gode tanker der, men til sammen blir budskapet forutsigbart. Gamle argumenter om lykken i kulturelle møter og hvordan individer ikke må gjøres til representanter for en gruppe blir i denne sammenhengen, og for dette publikumet, å slå inn åpne dører.

Jeg vil driste med til å si at svært få av Carte Blanches publikum får verdenssynet sitt utfordret av Jerada og den medfølgende konteksten – tvert i mot får de det heller bekreftet. Og det er ikke sterk politisk kunst.